

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 sierpnia 2021 roku, nr (...), Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. odmówił J. S. prawa do wojskowej renty rodzinnej z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu wskazywano, iż Lekarz Orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych orzeczeniem nr (...) z dnia 19 lipca 2021 roku ustalił, iż J. S. jest całkowicie niezdolny do pracy (data powstania całkowitej niezdolności do pracy 01.11.2009 r.). W związku z powyższym, w ocenie Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł., J. S. nie spełniał przesłanek zawartych w art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

/decyzja z dnia 26 sierpnia 2021 roku – k. 140 załączonych akt emerytalnych R. S./

W dniu 22 września 2021 roku J. S. złożył odwołanie od powyższej decyzji.

Zaskarżonej decyzji wnioskodawca zarzucał:

1. sprzeczność istotnych w sprawie ustaleń ze stanem faktycznym w sprawie poprzez przyjęcie, że całkowita niezdolność do pracy u J. S. powstała dopiero w dniu 1 listopada 2009 roku, podczas gdy po raz pierwszy ustalenie całkowitej niezdolności do pracy nastąpiło orzeczeniem (...) do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w S. nr (...) z dnia 4 lipca 2001 roku i na tej podstawie decyzją Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w S. nr 1100 z dnia 4 lipca 2001 roku przyznano wnioskodawcy rentę socjalną (nr ŚU.8130 (...)) oraz orzeczono wobec niego umiarkowany stopień niepełnosprawności uznając, iż z powodu inwalidztwa powstałego przed 18-tym rokiem życia J. S. jest całkowicie niezdolny do pracy;
2. naruszenie prawa materialnego tj. art. 23, art. 24, art. 31 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2020 r., poz. 586 z późn. zm.) w zw. z art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez błędną ich wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, czego źródłem jest wadliwe ustalenie daty powstania u J. S. całkowitej niezdolności do pracy z koniecznością pomocy osób trzecich w czynnościach życia codziennego;
3. naruszenie zasad postępowania w sprawie, polegające na posłużeniu się ustaleniami Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł. poczynionymi w innej sprawie (sygn. akt IV U 286/16, postępowanie toczące się przed Sądem Okręgowym w Sieradzu) w miejsce samodzielnego ustalania, w oparciu o dokumenty, które wnioskodawca posiada, od kiedy powstała u niego całkowita niezdolność do pracy i samodzielnej egzystencji.

W konkluzji tak sformułowanych zarzutów, wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do wojskowej renty rodzinnej po zmarłym ojcu R. S..

/odwołanie – k. 3-5/

Decyzją z dnia 26 sierpnia 2021 roku, nr (...), Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. odmówił J. S. prawa do świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji.

Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. stwierdził, iż z uwagi na brak uprawnień do wojskowej renty rodzinnej, J. S. nie spełnia przesłanek do przyznania mu świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji.

/decyzja z dnia 26 sierpnia 2021 roku – k. 141 załączonych akt emerytalnych R. S./

W dniu 22 września 2021 roku wnioskodawca J. S. złożył odwołanie od powyższej decyzji.

/odwołanie – k. 6 akt połączonej sprawy VIII U 2554/21/

W odpowiedzi na odwołania od dwóch decyzji z dnia 26 sierpnia 2021 roku Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. wniósł o oddalenie odwołań wywodząc, jak w zaskarżonych decyzjach.

/odpowiedź na odwołanie – k. 13-13v, k. 8-9 akt połączonej sprawy VIII U 2554/21/

Zarządzeniem z dnia 3 listopada 2021 roku sprawy z odwołań o decyzji z dnia 26 sierpnia 2021 roku zostały połączone celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

/zarządzenie – k. 10 akt połączonej sprawy VIII U 2554/21/

Na rozprawie w dniu 12 grudnia 2022 roku wnioskodawca poparł odwołania, z kolei pełnomocnik Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. wniósł o ich oddalenie.

/oświadczenie wnioskodawcy – e – protokół z dnia 12 grudnia 2022 roku – 00:17:10 i dalej, oświadczenie pełnomocnika strony pozwanej – e – protokół z dnia 12 grudnia 2022 roku – 00:17:17 i dalej/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

J. S. urodził się w dniu (...). J. S. jest synem, zmarłego w dniu 5 maja 2021 roku, R. S., pełniącego służbę wojskową od dnia 15 września 1973 roku do dnia 31 stycznia 2004 roku.

/bezsporne, odpis skrócony aktu zgonu – k. 90 załączonych akt emerytalnych R. S./

Na mocy decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. z dnia 11 lutego 2004, znak: (...), R. S. przyznano prawo do emerytury wojskowej.

/decyzja z dnia 11 lutego 2004 roku – k. 12 załączonych akt emerytalnych R. S./

J. S. posiada wykształcenie wyższe: magister inżynier, specjalizacja elektrotechnik. J. S., jako osoba niepełnosprawna, pracował na stanowisku grafika komputerowego. Mieszka w domu, w którym wyposażenie domu jest przystosowane do jego potrzeb jako osoby niepełnosprawnej to znaczy - nie ma w domu schodów, więc wnioskodawca porusza się - zarówno w pomieszczeniu domu, jak i poza nim, za pomocą wózka elektrycznego. .

/zeznania wnioskodawcy J. S. – e – protokół z dnia 12 grudnia 2022 roku – 00:15:47 i dalej w związku z e – protokołem z dnia 12 grudnia 2022 roku – 00:05:56 i dalej/

Wnioskodawca, wprawdzie, spożywa posiłki, bez karmienia, ale nie jest w stanie samodzielnie przygotować posiłków, albowiem nie może podnosić ciężarów powyżej 1 kg. Wnioskodawca nie jest w stanie myć się bez pomocy innych osób, nie myje się samodzielnie. Potrzebuje pomocy przy czynnościach toaletowych, ubieraniu się i rozbieraniu..

Wnioskodawca mieszka z córką, pomaga mu opiekunka, przyjmuje samodzielnie leki, uczestniczy w rehabilitacji.

/zeznania wnioskodawcy J. S. – e – protokół z dnia 12 grudnia 2022 roku – 00:15:47 i dalej w związku z e – protokołem z dnia 12 grudnia 2022 roku – 00:05:56 i dalej/

Orzeczeniem z dnia 19 lipca 1999 roku (...) do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w Ł. przy Miejskim Ośrodku Pomocy Społecznej w Ł. zaliczył J. S. do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności.

/orzeczenie z dnia 19 lipca 1999 roku – k. 147 załączonych akt emerytalnych R. S./

Orzeczeniem z dnia 4 lipca 2001 roku (...) do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w S. zaliczył J. S. do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności z symbolem przyczyny niepełnosprawności: N.

/orzeczenie z dnia 4 lipca 2001 roku – k. 148 załączonych akt emerytalnych R. S./

Decyzją nr (...) z dnia 13 lipca 2001 roku Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej przyznał J. S. **prawo do renty socjalnej** od dnia 1 lipca 2001 roku do dnia 31 lipca 2006 roku.

/decyzja z dnia 13 lipca 2001 roku – k. 149 załączonych akt emerytalnych R. S./

Wyrokiem z dnia 28 grudnia 2010 roku Sąd Okręgowy w Sieradzu, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych przyznał J. S. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2009 roku do dnia 7 maja 2012 roku.

/wyrok z dnia 28 grudnia 2010 roku – k. 83 załączonych akt sprawy IV U 286/10/

Orzeczeniem z dnia 11 września 2015 roku Powiatowy Zespól do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. zaliczył J. S. do osób **o znacznym stopniu niepełnosprawności z symbolem przyczyny niepełnosprawności – 05-R**. Orzeczenie wydano do dnia 30 września 2020 roku, stwierdzono, iż niepełnosprawność J. S. istnieje od 16 roku życia, natomiast ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od sierpnia 2015 roku.

/orzeczenie z dnia 11 września 2015 roku – k. 146 załączonych akt emerytalnych R. S./

Orzeczeniem z dnia 14 czerwca 2022 roku Powiatowy Zespól do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. zaliczył J. S. do osób **o znacznym stopniu niepełnosprawności z symbolem przyczyny niepełnosprawności – 05-R. - na stałe.**

/orzeczenie z dnia 14.06. 2022 roku – k. 220 /

Decyzją z dnia 23.03.2020r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawcy prawo do **świadczenia uzupełniającego** w wysokości 342, 62 zł. miesięcznie od 1.05.2020r. do 30.04.2025 roku .

/ decyzja ZUS k. 112 akt (...)/

Decyzją z dnia 13.05.2020r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji od 1.05.2020r. do 30.04.2025 roku.

/ decyzja ZUS k. 110 akt (...)/

W dniu 24 maja 2021 roku J. S. złożył wniosek o ustalenie uprawnień do wojskowej renty rodzinnej po zmarłym ojcu R. S. oraz wniosek o świadczenie uzupełniające dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji.

/wniosek o ustalenie uprawnień do wojskowej renty rodzinnej – k. 114-119 załączonych akt emerytalnych R. S., wniosek o świadczenie uzupełniające – k. 106-108 załączonych akt emerytalnych R. S./

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 19 lipca 2021 roku stwierdzono, iż J. S. jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 30 kwietnia 2025 roku, data powstania całkowitej niezdolności do pracy: 01.11.2009 r. tj. od daty wyroku Sądu – trwa, całkowita niezdolność do pracy pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu. W orzeczeniu wskazano również, iż J. S. jest niezdolny do samodzielnej egzystencji do dnia 30 kwietnia 2025 roku, data powstania niezdolności do samodzielnej egzystencji: nie da się ustalić, od 2015 roku – trwa, niezdolność do samodzielnej egzystencji pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu.

/orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 19 lipca 2021 roku – k. 124 załączonych akt emerytalnych R. S./

W opinii lekarskiej z dnia 19 lipca 2021 roku u wnioskodawcy rozpoznano dystrofię mięśniową, nadciśnienie tętnicze oraz zaburzenia rytmu serca, numer statystyczny choroby zasadniczej oznaczono, jako: G71, numer statystyczny choroby, która pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu oznaczono, jako: G71.

/opinia lekarska – k. 130/

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe, obejmujące m. in. dowody z opinii biegłych sądowych, powołanych z uwagi na udokumentowane schorzenia wnioskodawcy.

Z punktu widzenia biegłej neurologa, u wnioskodawcy J. S. rozpoznaje się postępującą dystrofię mięśniową.

Wnioskodawca został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy od dnia 1 lipca 2001 roku i z tego powodu miał przyznaną rentę socjalną, którą pobierał okresowo do dnia 31 lipca 2006 roku (decyzją Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej). Miał przyznany wtedy umiarkowany stopień niepełnosprawności. Stopień ten datował się od czerwca 2001 roku. Przed tym okresem był uznany za osobę niepełnosprawną w stopniu lekkim. Wymagał częściowej pomocy osób drugich, ale nie był uznany za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji. W dniu 11 września 2015 roku decyzją (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. został zaliczony do stopnia niepełnosprawności w stopniu znacznym do dnia 30 września 2020 roku. Podano także, że wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Następnie orzecznik ZUS uznał wnioskodawcę za niezdolnego do samodzielnej egzystencji do dnia 30 kwietnia 2025 roku. Orzecznik podał także, że data całkowitej niezdolności do pracy to 1 listopada 2009 roku, data ta została ustalona wyrokiem Sądu.

Data całkowitej niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej to 1 lipiec 2001 roku, ustalona na podstawie decyzji nr (...) z dnia 13 lipca 2001 roku, wydanej przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w S.. Decyzją tą przyznano wnioskodawcy rentę socjalną od dnia 1 lipca 2001 roku do dnia 31 lipca 2006 roku. W uzasadnieniu podano, że renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej, całkowicie niezdolnej do pracy z powodu inwalidztwa powstałego przed ukończeniem 18 roku życia. Rentę przyznano po ustaleniu stopnia niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym, powstałym przed ukończeniem 18 roku życia.

U wnioskodawcy rozpoznano postępującą dystrofię mięśniową. Jest to ciężka choroba układu mięśniowego charakteryzująca się postępującym zanikiem i osłabieniem mięśni. Początek choroby ma miejsce w dzieciństwie. Choroba szybko postępuje i powoduje całkowitą niepełnosprawność.

Data powstania niezdolności do samodzielnej egzystencji to miesiąc sierpień 2015 roku. Niezdolność do samodzielnej egzystencji trwa do 30 kwietnia 2025 roku.

Znaczny stopień naruszenia sprawności organizmu odwołującego się, powoduje jego niezdolność do pracy w stopniu całkowitym oraz niezdolność do samodzielnej egzystencji (konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych).

/pisemna opinia biegłej neurologa J. B. z dnia 17 grudnia 2021 roku - k. 22-26, pisemna opinia uzupełniająca biegłej neurologa J. B. z dnia 18 marca 2022 roku – k. 64, pisemna opinia uzupełniająca biegłej neurologa J. B. z dnia 21 października 2022 roku – k. 210/

Z punktu widzenia biegłego z zakresu chorób wewnętrznych i kardiologii, u J. S. rozpoznaje się nadciśnienie tętnicze wyrównane oraz postępującą dystrofię mięśniową (prawdopodobnie E.'ego D.).

Na płaszczyźnie kardiologicznej, wnioskodawca jest relatywnie dość dobrego ogólnego stanu. Dominują ciężkie i złożone problemy neurologiczne tj. postępująca, zaawansowana dystrofia mięśniowa obręczowo-kończynowa. Dotychczas orzekana całkowita niezdolność do pracy była z przyczyn neurologicznych.

J. S. jest obciążony schorzeniami kardiologicznymi (choroby przewlekłe). Ma rozpoznane nadciśnienie tętnicze. Nie odnotowywano istotnych skoków wartości ciśnienia tętniczego wymagających leczenia szpitalnego (kontrola pozostaje dobra na umiarkowanej ilości leków). Wnioskodawca nie był kwalifikowany do inwazyjnego leczenia (tj. zabiegi angioplastyki tętnic wieńcowych). Brak jest danych na zaawansowaną niewydolność serca, czy cechy znacznego uszkodzenia mięśnia sercowego. Celem diagnostyki był hospitalizowany w oddziale kardiologii.

W ostatnim badaniu USG serca (ECHO z 03.12.2021 r.) - wymiary jam serca w normie, bez przerostu mięśnia lewej komory serca, prawidłowa funkcja skurczowa lewej komory serca, prawidłowa funkcja rozkurczowa lewej komory serca, prawidłowa funkcja skurczowa prawej komory serca, frakcja wyrzutowa 60%. Niedomykalność mitralna i trójdzielna - śladowa.

Całościowo, oznacza to brak uszkodzenia mięśnia sercowego (w przypadkach dystrofii zajęty może być także układ krążenia, czego z korzyścią nie ma u wnioskodawcy).

Mając na uwadze poziom kwalifikacji oraz całościowy stan kliniczny, należy uznać, iż stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy, z punktu widzenia biegłego kardiologa nie powoduje niezdolności do wykonywania pracy (orzekana dotychczas całkowita niezdolność do pracy była i jest z powodów neurologicznych).

/pisemna opinia biegłego z zakresu chorób wewnętrznych i kardiologii R. G. – k. 41-43/

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów, na które składały się dokumentacja, załączona do akt przedmiotowego postępowania oraz, znajdująca się w aktach organu emerytalnego, dotyczących zmarłego R. S., a nadto opinie biegłych neurologa i kardiologa, jak również, zeznania wnioskodawcy J. S..

Biegli swoje opinie wydali po przeprowadzeniu badania J. S., po zapoznaniu się z aktami sprawy oraz analizie dostępnej dokumentacji medycznej. Biegła neurolog określiła schorzenia występujące u J. S., oceniła ich znaczenie dla stwierdzenia całkowitej niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji wnioskodawcy jednocześnie wyjaśniając podstawy zawartych w opiniach wniosków. Biegła uznała, iż znaczny stopień naruszenia sprawności organizmu J. S. powoduje jego całkowitą niezdolność do pracy oraz konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Biegła wskazała, przy tym, iż za datę całkowitej niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej należy uznać dzień 1 lipca 2001 roku, z kolei datą powstania niezdolności do samodzielnej egzystencji jest miesiąc sierpień 2015 roku. Z kolei, biegły kardiolog stwierdził, iż poziom kwalifikacji i całościowy stan kliniczny nie przemawia za uznaniem odwołującego się za niezdolnego do wykonywania pracy zarobkowej. Jednocześnie, biegły kardiolog zwrócił uwagę na istniejącą niezdolność do pracy na płaszczyźnie schorzeń neurologicznych, omówionych szczegółowo przez biegłą neurologa.

Zdaniem Sądu Okręgowego, opinie biegłych są rzetelne, sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot, a wynikające z nich wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione.

W toku postępowania dowodowego, strona pozwana kwestionowała podstawową opinię biegłej neurologa, wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej na fakt wskazania, w oparciu o jaką dokumentację medyczną, ewentualnie wykonane badania, biegła oznaczyła datę powstania całkowitej niezdolności do pracy tj. dzień 1 lipca 2001 roku.

Uwzględniając powyższe stanowisko strony pozwanej, Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii uzupełniającej biegłej neurologa celem wyjaśnienia zaistniałych w sprawie wątpliwości.

W pisemnej opinii uzupełniającej, z dnia 18 marca 2022 roku, biegła neurolog, w sposób kompleksowy odniosła się do sformułowanego w treści pisma procesowego strony pozwanej z dnia 1 marca 2022 roku, pytania precyzując, iż data całkowitej niezdolności do pracy J. S. została przez nią ustalona na podstawie decyzji Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w S. nr 1100 z dnia 13 lipca 2001 roku. Dodatkowo, biegła zwróciła uwagę na rozpoznaną u wnioskodawcy dystrofię mięśniową, która jest ciężką chorobą układu mięśniowego rozpoczynającą się w dzieciństwie, szybko postępującą i skutkującą powstaniem całkowitej niepełnosprawności.

W piśmie procesowym, złożonym w dniu 6 kwietnia 2022 roku, strona pozwana zakwestionowała, również, pisemną opinię uzupełniającą biegłej neurolog, podnosząc, iż opinia została wydana w sposób nieprawidłowy, z pominięciem jakiegokolwiek dokumentacji medycznej, ewentualnie bezpośredniego badania, natomiast biegła oparła swoje wnioski

końcowe na orzeczeniu innego organu, podczas, gdy winna wydać opinię w oparciu o posiadaną wiedzę specjalistyczną w tym zakresie.

Biorąc pod uwagę wymienione zarzuty, postanowieniem z dnia 20 lipca 2022 roku Sąd dopuścił dowód z dokumentacji zawartej w aktach orzeczniczych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, wymienionej w piśmie procesowym pełnomocnika strony pozwanej z dnia 10 maja 2022 roku (k. 170) oraz dokumentacji zawartej w aktach sprawy IV U 286/10 Sądu Okręgowego w Sieradzu wskazanej w piśmie procesowym tegoż pełnomocnika z dnia 17 czerwca 2022 roku (k. 181, 182, 183), a nadto dowód z pisemnej opinii uzupełniającej biegłej neurologa na okoliczność, czy przedstawiona dokumentacja medyczna (karty od 74 do 151, dokumentacja lekarska - zawarta w aktach IV U 286/10, wskazana w piśmie procesowym pełnomocnika Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 17 czerwca 2022 roku) i sporządzone w sprawie IV U 286/10, na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego w Sieradzu, opinie biegłych w przedmiocie niezdolności do pracy J. S. (urodzonego w dniu (...)) mają wpływ na wnioski orzecznicze, zawarte w opinii podstawowej i uzupełniającej.

W pisemnej opinii uzupełniającej z dnia 21 października 2022 roku, biegła neurolog, po dokonaniu analizy treści dokumentacji wymienionej w postanowieniu Sądu z dnia 20 lipca 2022 roku, stwierdziła, iż dokumentacja ta nie zmienia dotychczasowych wniosków orzeczniczych. Trzeba również podkreślić, iż biegła w sposób krytyczny oceniła dokumenty znajdujące się w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz aktach sprawy IV U 286/10 Sądu Okręgowego w Sieradzu wykorzystując fachową wiedzę, którą legitymuje się w ramach posiadanej specjalizacji lekarskiej. Biegła ostatecznie podtrzymała swoją opinię podstawową z dnia 17 grudnia 2021 roku oraz opinię uzupełniającą z dnia 18 marca 2022 roku.

Podkreślić należy, że, przy ocenie opinii biegłych lekarzy, Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, (...), wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2018 r., III AUa 1328/17, Legalis numer 1824314/. Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii /tak: postanowienie SN z dnia 27 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84/. Tylko brak, w opinii, fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej /wyrok SN z dnia 30 czerwca 2000 r., II UKN 617/99, OSNAPiUS 2002/1/26/. Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego (biegłych) przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy /wyr. SN z 25 września 1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430/.

Sąd nie stwierdził żadnych uchybień, przy wydawaniu pisemnych opinii przez biegłą neurolog i ocenił, że opinie te, posiadające ostateczną wartość dowodową, stanowiły rzetelną podstawę do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy, mając na względzie, że opinie biegłej z zakresu neurologii zawierały, w swej treści, jednoznaczne wyjaśnienie wątpliwości istniejących w sprawie i odpowiadały postawionej tezie dowodowej, a ponadto zawierały czytelne wnioski, pominął wniosek dowodowy pełnomocnika strony pozwanej, w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego neurologa (art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c).

Zgodnie, bowiem, z ugruntowanym orzecznictwem, przyczynami mogącymi przemawiać za koniecznością uzyskania dodatkowej opinii innego biegłego są na przykład nielogiczność wyciągniętych przez niego wniosków, zawarcie w opinii sformułowań niekategorycznych, niejednoznacznych, czy też brak dostatecznej mocy przekonującej opinii (tak m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 lutego 2013 roku w sprawie I ACa 980/12, LEX 1293767; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 kwietnia 2013 roku w sprawie I ACa 148/13, LEX 1313335).

W konsekwencji, Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c pominął również wniosek dowodowy skarżącego o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłej neurologa, jako zmierzający jedynie do zbędnego przedłużenia postępowania. Koniecznym staje się wskazanie, iż strona pozwana nie kwestionowała ostatecznych wniosków zawartych w pisemnej opinii uzupełniającej biegłej neurologa z dnia 21 października 2022 roku, zatem Sąd nie stwierdził istnienia zagadnień, które winny być wyjaśnione w drodze dodatkowych opinii biegłej.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

odwołania zasługiwały na uwzględnienie i skutkowały zmianą zaskarżonych decyzji.

W myśl **art. 23 ust. 1** ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin /Dz. U z 2020 r., poz. 586 z późn. zm./, renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny:

- 1) żołnierza zmarłego albo zaginionego w czasie pełnienia służby;
- 2) żołnierza zmarłego w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby, jeżeli śmierć nastąpiła wskutek urazów doznanych w czasie pełnienia służby lub chorób powstałych w tym czasie, albo jeżeli śmierć nastąpiła wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej;
- 3) zmarłego emeryta lub rencisty wojskowego.

Za uprawnionych członków rodziny zmarłego emeryta lub rencisty wojskowego, uważa się również członków rodziny żołnierza zmarłego po zwolnieniu ze służby, jeżeli w dniu śmierci, spełniał on warunki, wymagane do uzyskania emerytury lub renty inwalidzkiej, chociażby jego prawo do zaopatrzenia, nie zostało jeszcze ustalone (ust. 2).

Stosownie do treści **art. 24** ustawy, renta rodzinna przysługuje, na zasadach i w wysokości określonych w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z tym, że:

1) w razie śmierci albo zaginięcia żołnierza rentę rodzinną wymierza się od renty inwalidzkiej I grupy, jaka przysługiwałaby temu żołnierzowi w dniu śmierci albo zaginięcia, bez uwzględnienia dodatku pielęgnacyjnego; przepis art. 22 ust. 2 stosuje się odpowiednio;

1a) w razie śmierci albo zaginięcia żołnierza w czasie wykonywania zadań służbowych poza granicami państwa, związanych z realizacją celów, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 1510 oraz z 2019 r. poz. 1726), renta rodzinna przysługuje małżonkowi bez względu na wiek i stan zdrowia;

1b) w razie śmierci żołnierza po zwolnieniu ze służby, jeżeli śmierć nastąpiła wskutek urazów doznanych w czasie pełnienia służby lub chorób powstałych w tym czasie, albo jeżeli śmierć nastąpiła wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej, rentę rodzinną wymierza się od renty inwalidzkiej I grupy, jaka przysługiwałaby temu żołnierzowi w dniu śmierci, bez uwzględnienia dodatku pielęgnacyjnego; przepis art. 22 ust. 2 stosuje się odpowiednio;

1c) w razie śmierci żołnierza po zwolnieniu ze służby, jeżeli śmierć nastąpiła wskutek wypadku albo choroby powstałej w czasie wykonywania zadań służbowych poza granicami państwa, związanych z realizacją celów, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa, renta rodzinna przysługuje małżonkowi bez względu na wiek i stan zdrowia;

2) rentę rodzinną po zmarłym emerycie lub renciście wymierza się od kwoty świadczenia, które przysługiwało zmarłemu, jednakże od kwoty nie niższej niż kwota renty inwalidzkiej II grupy, która przysługiwałaby zmarłemu, z zastrzeżeniem pkt 1b);

3) w razie niedoliczenia do wysługi emerytalnej zmarłego emeryta, o którym mowa w art. 15, okresów, o których mowa w art. 14 ust. 1, okresy te dolicza się na wniosek osoby uprawnionej do renty rodzinnej do wysługi emerytalnej zmarłego, na zasadach określonych w art. 14;

4) o niezdolności do pracy i stopniu tej niezdolności oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji, w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uprawnionych członków rodziny orzeka lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych;

5) jeżeli śmierć żołnierza pozostająca w związku ze służbą jest następstwem czynu karalnego, przy wypłacaniu renty rodzinnej nie stosuje się przewidzianego w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zawieszania lub zmniejszania tego świadczenia w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. W tym wypadku renta rodzinna przysługuje małżonkowi bez względu na wiek i stan zdrowia;

5a) jeżeli śmierć żołnierza po zwolnieniu ze służby, pozostająca w związku ze służbą, jest następstwem czynu karalnego, przy wypłacaniu renty rodzinnej nie stosuje się przewidzianego w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zawieszania lub zmniejszania tego świadczenia w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. W tym wypadku renta rodzinna przysługuje małżonkowi bez względu na wiek i stan zdrowia;

6) w razie śmierci albo zaginięcia żołnierza w przypadkach wskazanych w pkt 1a i 1c renta rodzinna przysługuje w wysokości uposażenia.

Zgodnie z art. 31 ust. 1 cytowanej ustawy, prawo do zaopatrzenia emerytalnego i wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia ustala w formie decyzji wojskowy organ emerytalny.

Zgodnie z treścią **art. 65 ust. 1 ustawy** z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych /Dz. U. z 2021 r., poz. 291 z późn. zm., dalej: ustawa emerytalna/, renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełnia warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń.

Przy ocenie prawa do renty przyjmuje się, że osoba zmarła była całkowicie niezdolna do pracy (ust. 2).

Według **art. 67 ust. 1 ustawy** emerytalnej, do renty rodzinnej uprawnieni są następujący członkowie rodziny spełniający warunki określone w art. 68-71:

- 1) dzieci własne, dzieci drugiego małżonka oraz dzieci przysposobione;
- 2) przyjęte na wychowanie i utrzymanie przed osiągnięciem pełnoletności wnuki, rodzeństwo i inne dzieci, z wyłączeniem dzieci przyjętych na wychowanie i utrzymanie w ramach rodziny zastępczej lub rodzinnego domu dziecka;
- 3) małżonek (wdowa i wdowiec);
- 4) rodzice.

Za rodziców w rozumieniu ustawy uważa się również ojczyma i macochę oraz osoby przysposabiające (ust. 2).

Stosownie do treści art. 68 ust. 1 ustawy emerytalnej, dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej:

- 1) do ukończenia 16 lat;

- 2) do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia, albo
- 3) bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

Jeżeli dziecko osiągnęło 25 lat życia, będąc na ostatnim roku studiów w szkole wyższej, prawo do renty rodzinnej przedłuża się do zakończenia tego roku studiów (ust. 2).

Stosownie do treści art. 12 ust. 1 ustawy emerytalnej, niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2).

Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

Jak stanowi art. 13 ust. 1 ustawy, przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W definicji całkowitej niezdolności do pracy, ustawodawca dał wyraz powiązaniu prawa do renty z rzeczywistą znaczną utratą zdolności do pracy zarobkowej, jako takiej, a częściową niezdolność do pracy powiązał z niezdolnością do pracy w ramach posiadanych kwalifikacji, przy uwzględnieniu możliwości i sprawności niezbędnych do dalszego zaangażowania w procesie pracy, zaakcentował również istnienie potencjalnej przydatności do pracy.

Niezdolność **całkowita oznacza** utratę możliwości wykonywania jakiejkolwiek pracy, tj. w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowisku pracy odpowiednio przystosowanym do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu /wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 15 września 2021 roku, sygn. akt III AUa 207/21, Lex nr 3291370/.

W odniesieniu do definicji częściowej niezdolności do pracy należy wskazać, iż pojęcie "poziomu posiadanych kwalifikacji" dotyczy nie tyle kwalifikacji formalnych, związanych z poziomem i kierunkiem wykształcenia danej osoby, ile odnosi się przede wszystkim do rzeczywistych możliwości wykonywania określonej pracy /postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2021 roku, sygn. akt II USK 19/21, Lex nr 3108613/.

O częściowej niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2000 r., sygn. akt II UKN 113/00, OSNAPiUS 2002 Nr 14, poz. 343/.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy ,oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy ,należy mieć na uwadze art. 13 ust 1 ustawy emerytalnej, który nakazuje uwzględnić tu stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Dokonując analizy pojęcia "niezdolność do pracy" należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu

powodującym niezdolność do pracy), jak i ekonomiczne (utrata zdolności do pracy zarobkowej). Utrata zdolności do wykonywania dotychczasowego zatrudnienia nie jest wystarczającą przesłanką nabycia prawa do renty, jeżeli wiek, poziom wykształcenia i predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowania, że mimo upośledzenia sprawności organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy w tym dotychczas wykonywanym zatrudnieniu, albo po przekwalifikowaniu.

Zgodnie z art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 31 lipca 2019 roku o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji /tj. Dz.U. z 2020 r. poz. 1936 z późn. zm./, świadczenie uzupełniające przysługuje osobom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są:

- 1) obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej lub
- 2) posiadającymi prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub
- 3) cudzoziemcami legalnie przebywającymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W myśl art. 2 ust. 1 i 2 ustawy świadczenie uzupełniające przysługuje osobom, które ukończyły 18 lat i których niezdolność do samodzielnej egzystencji została stwierdzona orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji albo orzeczeniem o niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do służby i niezdolności do samodzielnej egzystencji, zwanym dalej „osobami uprawnionymi”.

Świadczenie uzupełniające przysługuje osobom uprawnionym, które nie posiadają prawa do świadczeń pieniężnych finansowanych ze środków publicznych albo suma tych świadczeń o charakterze innym niż jednorazowe, wraz z kwotą wypłacaną przez zagraniczne instytucje właściwe do spraw emerytalno-rentowych, z wyłączeniem renty rodzinnej przyznanej w okolicznościach, o których mowa w art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 291), zasiłku pielęgnacyjnego oraz innych dodatków i świadczeń wypłacanych wraz z tymi świadczeniami na podstawie odrębnych przepisów przed dokonaniem odliczeń, potrąceń i zmniejszeń, nie przekracza kwoty 1750 zł miesięcznie."

Pojęcie niezdolności do samodzielnej egzystencji, ma szeroki zakres i obejmuje opiekę i pomoc w załatwieniu elementarnych spraw życia codziennego. Jednak sam fakt, że osoba doznaje pewnych utrudnień w realizacji potrzeb życia codziennego czy też, że potrzebuje pomocy innych osób nie może przesądzać o uznaniu jej za niezdolną do samodzielnej egzystencji /III AUa 62/17 - wyrok SA Lublin z dnia 30 sierpnia 2017 r./. Do czynności zabezpieczających samodzielną egzystencję nie należą wyłącznie czynności tzw. samoobsługi jak mycie się, ubieranie, samodzielne jedzenie. Niezdolna do samodzielnej egzystencji jest zarówno osoba, która ze względu na naruszenie sprawności organizmu wymaga stałej lub długotrwałej opieki innej osoby, jak i osoba, która ze względu na naruszenie sprawności organizmu wymaga stałej lub długotrwałej pomocy innej osoby. W ramach zakresu pojęcia "niezdolności do samodzielnej egzystencji" należy odróżnić opiekę, oznaczającą pielęgnację (czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp.) od pomocy w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat, składanie wizyt u lekarza; wszystkie powyższe czynniki łącznie wyczerpują treść terminu "niezdolność do samodzielnej egzystencji" /III AUa 322/12 - wyrok SA Katowice z dnia 7 listopada 2012 r., III AUa 269/17 - wyrok SA Szczecin z dnia 31 stycznia 2019 r., III AUa 872/16 - wyrok SA Szczecin z dnia 19 października 2017 r./.

Jeżeli stan zdrowia ubezpieczonego nie powoduje konieczności zapewnienia mu stałej ani długotrwałej opieki i pomocy innej osoby, by mogły zostać zaspokojone jego elementarne potrzeby życia codziennego i nie zostało wykazane, aby nie radził sobie z obowiązkami domowymi, sama okoliczność, że w związku z występującymi u ubezpieczonego schorzeniami doznaje on pewnych utrudnień w realizacji potrzeb życia codziennego, a czasem też

potrzebuje pomocy innych osób, nie może uzasadniać uznania go za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji / por. odpowiednio III AUa 615/12 - wyrok SA Szczecin z dnia 19 grudnia 2012 r./.

W przedmiotowym postępowaniu Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe w celu ustalenia, czy wnioskodawcy J. S., urodzonemu w dniu (...), przysługuje prawo do wojskowej renty rodzinnej po zmarłym w dniu 5 maja 2021 roku ojcu R. S. – emerycie wojskowym, który pełnił służbę wojskową od dnia 15 września 1973 roku do dnia 31 stycznia 2004 roku, a ponadto prawo do świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji.

W związku z powyższym, celem zweryfikowania, czy stopień naruszenia sprawności organizmu J. S. powoduje jego całkowitą lub częściową niezdolność do pracy oraz czy jest on niezdolny do samodzielnej egzystencji, Sąd dopuścił dowód z pisemnych opinii biegłych neurologa oraz kardiologa zobowiązując biegłych do wskazania możliwie dokładnej daty powstania ewentualnej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Biegła neurolog, po przeprowadzeniu badania wnioskodawcy, po zapoznaniu się z aktami sprawy oraz dostępną dokumentacją medyczną rozpoznała u J. S. dystrofię mięśniową, która w jej ocenie jest ciężką chorobą układu mięśniowego charakteryzującą się postępującym zanikiem i osłabieniem mięśni, a jej początek rozpoczyna się w dzieciństwie, choroba ta szybko postępuje i powoduje całkowitą niepełnosprawność. Biegła uznała, iż znaczny stopień naruszenia sprawności organizmu odwołującego się powoduje u niego całkowitą niezdolność do pracy oraz konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby, w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Ponadto, biegła sprecyzowała, iż datą powstania całkowitej niezdolności do pracy wnioskodawcy jest dzień 1 lipca 2001 roku ustalony na podstawie decyzji nr (...) z dnia 13 lipca 2001 roku wydanej przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w S., zgodnie z którą, J. S. przyznano rentę socjalną, od dnia 1 lipca 2001 roku do dnia 31 lipca 2006 roku. Biegła odwoływała się do treści uzasadnienia tej decyzji, w której zawarto, iż renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej, całkowicie niezdolnej do pracy z powodu inwalidztwa, powstałego przed ukończeniem 18 roku życia.

Biegły kardiolog zidentyfikował u J. S. schorzenie kardiologiczne w postaci nadciśnienia tętniczego wyrównanego, a ponadto postępującą dystrofię mięśniową. Z punktu widzenia kardiologicznego, wnioskodawca jest dość dobrego ogólnego stanu zdrowia, natomiast dominują u niego ciężkie i złożone problemy neurologiczne. Biegły wskazał, iż w przypadku skarżącego nie odnotowano istotnych skoków wartości ciśnienia tętniczego wymagających leczenia szpitalnego (kontrola pozostaje bowiem dobra na umiarkowanej ilości leków). Biegły nie ujawnił danych na zaawansowaną niewydolność serca. Ponadto, biegły nie rozpoznał cech znacznego uszkodzenia mięśnia sercowego, co było zjawiskiem korzystnym dla wnioskodawcy, ponieważ jak twierdził biegły, przy istnieniu dystrofii może zostać zajęty układ krążenia. W ostateczności, biegły ocenił, iż z punktu widzenia kardiologicznego, przy uwzględnieniu całościowego stanu klinicznego wnioskodawcy, J. S. nie jest osobą niezdolną do pracy, a niezdolność ta ma swoje podłoże w obciążających go schorzeniach neurologicznych. Wnioski biegłego doprowadziły zatem do konkluzji, iż opinia biegłej neurologa, w trakcie ustalenia niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji J. S., miała dla Sądu ostateczną wartość dowodową.

Na podstawie opinii neurologa, Sąd doszedł zatem do przekonania, iż J. S. spełnia wszystkie przesłanki do przyznania mu wojskowej renty rodzinnej z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej – wnioskodawca stał się całkowicie niezdolny do pracy przed ukończeniem 25 roku życia - oraz art. 2 ust. 1 i 2 ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji). Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, wnioskodawca od dnia 1 lipca 2001 roku jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, natomiast jego niezdolność do samodzielnej egzystencji datuje się od miesiąca sierpnia 2015 roku.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2.

Według art. 6 ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji, świadczenie uzupełniające przysługuje od miesiąca, w którym zostały spełnione warunki wymagane do jego przyznania, nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o to świadczenie.

Uwzględniając wszystkie okoliczności sprawy oraz poczynione rozważania prawne, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje i orzekł, jak w sentencji wyroku.

I.S.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego r.pr. U. M. za pośrednictwem Portalu Informacyjnego